

TẬP 23

HỒI 228

Tru Tâm

H ắc hắc!

Một tràng cười quái dị vang lên, là xuất phát từ phía thần bí nhân, tức thời thức tỉnh mọi người: "Sự đồ tái kiến, thật làm cảm động lòng người ha!"

Quý Lệ thở ra một hơi dài, không biết thế nào, lúc này trong lòng hắn mặc dù kích động, vui mừng ngạc nhiên lẫn lộn, dường như vẫn còn nhiều hồ nghi, nhưng hắn đã không còn là thiếu niên vô tri năm nào, nhanh chóng trấn định tâm thần, ánh mắt vẫn hướng về phía Điền Bất Dịch, trong tim hàng trăm cảm giác đan xen.

Điền Bất Dịch há chẳng ngạc nhiên, trong lòng xáo động, nhưng phần lịch duyệt lão chỉ hơn chứ không kém Quý Lệ, lập tức định thần, sắc mặt trở lại tự nhiên, quay người đối diện với nhân vật thần bí cười lạnh nói: "Bọn nó hai người đều là Thanh Vân môn hạ đệ tử, người dám gây ra chuyện, xem thử người có còn mặt mũi nào nhìn bọn nó chẳng?"

Quý Lệ rung động, mục quang lần đầu dịch chuyển lên thân hình nhân vật thần bí, hiển nhiên không ngờ người đó lại có quan hệ với Thanh Vân Môn, tuy nhiên hắn lập tức biến sắc, nhìn về phía Điền Bất Dịch, trên mặt xuất hiện thần sắc phức tạp.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ đứng ở bên cạnh khố miệng bất giác xuất lộ tiểu ý, nhìn hướng về Quý Lệ, dường như muốn thu cả hình bóng hắn vào trong mục quang, Quý Lệ quay mặt nhìn nàng một cái, Lục Tuyết Kỳ nở nụ cười e ấp, trong mắt ánh lên vẻ nhu tình, tựa như an ủi, lại như hoan hỉ.

"Hắc hắc." Nhân vật thần bí nọ cười lạnh hai tiếng, đưa tay chỉ vào Quý Lệ nói: "Thế nào, hắn cũng là Thanh Vân môn đệ tử ư?"

Điền Bất Dịch nói dứt khoát: "Hắn chính là đệ tử thứ bảy của Đại Trúc Phong ta, là Điền Bất Dịch ta nói đấy, sao hả? Đạo Huyền sư huynh!"

Quý Lệ thân hình chấn động, nhất thời sắc mặt khó thể hình dung, kinh ngạc vô cùng, một lát sau, hần hướng mục quang từ Điền Bất Dịch sang nhân vật thần bí, với vẻ nghi ngờ: "Đạo Huyền chân nhân?"

Nhân vật thần bí nọ bật cười khanh khách, hắc khí bao quanh người y đột nhiên cuộn lên, rồi chậm chậm tản mát, từ từ hiện ra thân mình một người, chỉ thấy người này râu dài phủ ngực, dung mạo thanh cổ thoát tục, nếu không phải là chưởng giáo Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân, đức cao vọng trọng, danh động thiên hạ thì là ai nữa?

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Quý Lệ đã đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, lúc này nhìn lại chân diện Đạo Huyền chân nhân, không kềm nổi phải thối lui một bước, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, thâm tâm nhất thời rối loạn. Lục Tuyết Kỳ mặc dù trong lòng sớm đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi tận mắt trông thấy dung mạo của nhân vật mình đã tôn sùng như thần minh nhiều năm qua, cũng không thể nén được, tâm thần đại chấn, sắc mặt từ từ trắng bệch ra.

Lúc này, Đạo Huyền chân nhân vẫn thản nhiên, mắt đảo nhanh một vòng, nhưng rõ ràng nhãn thần có đôi chút bất đồng so với trước kia, hai mắt lấp lánh sắc lạnh, không có đến một chút từ bi hiền hòa.

Quý Lệ nhìn toàn thân Đạo Huyền chân nhân, đôi mày từ từ nhíu lại, đồng thời trong mắt một tia chớp lóe lên. Con người trước mặt này, có thể nói là người đóng vai trò quan trọng nhất trong bước ngoặt của cuộc đời hần, mười năm trước, trên ngọn Thông Thiên Phong Thanh Vân Sơn, một kiếm Tru Tiên kinh thiên động địa đánh xuống Bích Dao, khiến nàng hồn phi phách tán, còn hần từ Trương Tiểu Phàm đã trở thành Quý Lệ ngày nay.

Chỉ là Quý Lệ hiểu rất rõ đạo hạnh thâm hậu của Đạo Huyền chân nhân, hần bái nhập Quý Vương Tông, tu tập Thiên Thư kỳ thuật, bản thân lại khổ công tu luyện Thanh Vân Môn đạo gia chân pháp cùng với Phật môn thần thông của Thiên Âm Tự, chỉ sợ khi quán thông tất cả, vị tất đã là đối thủ của Tru Tiên Kiếm Trận. Chỉ là hần cố công cần tu khổ luyện, đạo hạnh thần thông cũng như kiến thức càng ngày càng thâm hậu, tuy nhiên theo đó hy vọng có thể chống lại càng ngày càng mờ mịt, đặc biệt là mười năm sau, khi thú yêu hạo kiếp xảy ra, tại Thanh Vân Sơn Đạo Huyền chân nhân một lần nữa xuất thủ, khai mở Thiên Cơ Ẩn, dùng thiên địa linh khí, một tay đánh bại Thú Thần trọng thương bỏ chạy, thần uy lẫm lẫm như thiên thần, không thể là khả năng con người có thể đạt đến được.

Chỉ là hần nằm mộng cũng không nghĩ ra, bản thân lại có thể bất ngờ hội ngộ với Đạo Huyền chân nhân, một người toàn thân đang phát ra yêu lực kinh người, mặc dù

đạo hạnh của lão nông sâu không thể dò, nhưng đối với Quỷ Lệ mà nói, hắn vẫn phảng phất cảm nhận được.

Trông sắc mặt của hắn, ẩn ước một chút kích động.

Đạo Huyền chân nhân đột nhiên quay đầu, nhìn chòng chọc vào Quỷ Lệ, song mục hàn quang lóe lên.

Lão ta đứng đầu Thanh Vân Môn không dưới trăm năm, danh vọng thiên hạ, Quỷ Lệ lúc này chính là Trương Tiểu Phàm năm đó, đối diện với Đạo Huyền chân nhân vốn được xem như thần minh, đột nhiên bị ông ta nhìn một cái, trong lòng Quỷ Lệ không ngờ lại xuất hiện một chút khẩn trương, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

"Người muốn giết ta?" Đạo Huyền chân nhân nhìn chằm chằm Quỷ Lệ, lạnh lùng cất tiếng hỏi.

Quỷ Lệ không đáp một lời, chỉ thấy hắn nhấc tay một cái, thanh quang lóe lên, Phệ Hồn Ma Bổng đã xuất hiện trong tay hắn, luồng thanh quang lập tức sáng rực lên, xen lẫn là những sắc hồng lạnh lẽo, chậm chậm lưu chuyển.

Đạo Huyền chân nhân không biết thế nào, ánh mắt lại nhìn Phệ Hồn trong tay Quỷ Lệ, khóe miệng dường như thoáng qua một tia giễu cợt, chợt quay hẳn người lại, đối diện với Điền Bất Dịch, hỏi một câu tương tự: "Người phải giết ta?"

Câu trả lời của Điền Bất Dịch thực sự bất ngờ: "Phải."

"Người giết được ta chăng?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng nói: "Giết không được cũng phải giết!"

Đạo Huyền chân nhân bật cười quái dị, thanh âm mĩa mai, như vang lên từ xa xôi: "Giỏi lắm, ta xem từ trước tới nay, ngoại trừ ta cùng với lão quỷ Vạn Kiếm Nhất đã chết, trong đám Thanh Vân Môn bọn ta, bất luận về tài trí cũng như đảm lược, quả nhiên người là người đứng đầu."

Sắc mặt Điền Bất Dịch thoáng qua một nét u uất, nói: "Bây giờ người nói chuyện đó để làm gì?"

Đạo Huyền chân nhân đôi mày dựng đứng, đột nhiên trợn mắt lớn tiếng quát: "Tốt, vậy ta hỏi người, tại sao người giết ta?"

Điền Bất Dịch toàn thân chấn động, nhất thời không biết nói gì, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt không biết thế nào lại có vài phần thê lương, khác hẳn với thái độ cùng hung cực ác của lão, nhưng chỉ thoáng qua trên mặt, lại nghe ông ta lạnh lùng nói: "Điền sư đệ, người..."

"... Phải giết ta, thử hỏi có còn nghĩa lý đạo đức, có còn công đạo hay không?"

Đã lâu lắm rồi Điền Bất Dịch mới lại nghe lão ta gọi mình ba chữ "Điền sư đệ", nhất thời trong lòng mê loạn, nhưng lão lập tức cắn răng nói: "Người sau khi nhập ma, làm chuyện xấu xa, ta không giết người, chỉ sợ mình phạm tội nghiệt lớn hơn nhiều!"

Đạo Huyền chân nhân thét dài một tiếng, thanh âm lại ngập ý chế giễu, đưa mắt nhìn lão chằm chằm nói: "Tốt lắm, thật là một câu nói oai nghiêm chính nghĩa, nhưng ta hỏi người, không biết người có còn nhớ tại sao ngày nay ta trở thành như vậy không?"

Điền Bất Dịch giật mình, á khẩu vô ngôn.

Đạo Huyền chân nhân hừ một tiếng, nhìn lại Lục Tuyết Kỳ đang toàn thân giới bị đứng bên cạnh nói: "Vị sư thúc này của người không thể nói, vậy người có thể nói cho ta biết không?"

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, dường như né tránh cái nhìn của Đạo Huyền chân nhân, im lặng không nói.

Đúng rồi, có thể nói thế nào đây? Có phải nói là Đạo Huyền chân nhân mười năm trước vì thiên hạ chính đạo, mười năm sau vì thiên hạ chúng sinh, không tiếc thân mình nguy hiểm, hai lần phát động Tru Tiên Kiếm Trận, có phải thế không?

Nhân quả thị phi, chính tà lẫn lộn, làm sao dễ dàng biện xét được, chỉ là trời cao tác lộ, có phải thế chăng!

Trong nghĩa trang bỏ hoang, nhất thời bị khí thế Đạo Huyền chân nhân áp đảo, Điền Bất Dịch vốn dĩ chính trực, một lòng vì nghĩa xả thân, tuy nhiên lão cũng không thể lường được Đạo Huyền chân nhân tuy nhập ma, bản thân thần thông tu hành kỳ quái giảm sút không nói, mà dường như thần thức lý trí không ngờ lại cực kỳ sáng suốt, từng câu tung ra, dần dần đẩy Điền Bất Dịch vào thế bị động, nhất thời không thể động thủ.

Kỳ thật, không chỉ Điền Bất Dịch hiểu rõ, ngay cả Lục Tuyết Kỳ trong lòng cũng minh bạch, chuyện này nếu xét một cách công bằng, Đạo Huyền chân nhân đã vì thiên hạ, vì chính đạo lập nên công đức vô lượng, chuyển nguy thành an, nếu như được dựng tượng lập bia cũng không phải là quá đáng, chỉ có điều trời cao tác lộ, sau khi Đạo Huyền chân nhân nhập ma, thần trí bất minh, phóng tay cuồng sát. Điền Bất Dịch đối với người không phải là kẻ thù thì không phải suy nghĩ nhiều, có điều Đạo Huyền chân nhân rõ ràng đang chất vấn bọn họ, tức thì bọn họ bị bức đến bất động.

Đạo lý thiên hạ, thực cũng không biết phải làm thế nào cho tốt?

Đúng lúc này, Quỷ Lệ lạnh lùng lên tiếng nói: "Chúng sinh thiên hạ đối với ta không quan hệ, người lập nên công đức gì ta chẳng cần biết, ta chỉ biết mười năm trước đây, người một kiếm đã hại chết Bích Dao!"

Thanh âm vừa dứt, Phệ Hồn thanh quang đại thịnh, khí băng lạnh tức thì bao trùm bốn phương tám hướng, tràn ngập trong ngoài nghĩa trang, giữa không trung rít lên một tiếng, Quỷ Lệ đã ngự pháp bảo nhằm thẳng cánh cổng hướng tới.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt từ từ biến đổi, dường như không ngờ trong mười năm đạo pháp Quỷ Lệ lại tinh tiến như vậy, chỉ thấy hần hất tay một cái, Phệ Hồn giống như thông thả nhưng cực nhanh, ngậm chứa cái thế phong lôi, thanh quang rực rỡ, chính là Thanh Vân Môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo đạo pháp, mà đến mức này hiển nhiên đã đột phá qua Ngọc Thanh cảnh giới, tu thành Thượng Thanh thần thông. Theo như Đạo Huyền chân nhân nhìn nhận, dù là trong Thượng Thanh cảnh giới, dường như hần cũng đã tu luyện đến mức đăng phong tạo cực, ẩn ước có chút bút phá lên Thái Thanh cảnh giới trong truyền thuyết rồi.

Đạo Huyền chân nhân chuyển ánh mắt nhìn qua Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh, hai nhân vật thuộc loại xuất quần bạt tụy của Thanh Vân Môn, chỉ thấy cả hai từ từ biến sắc, vẫn đứng yên nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Chỉ thấy trong mắt Điền Bất Dịch thoáng qua vài tia kinh ngạc, nhãn thần Lục Tuyết Kỳ sau phút kinh dị, hình như có một chút ý không hài lòng, nhưng lập tức bị một điều gì như hoan hỉ che lấp.

Bọn họ ba người tự nhiên không thể biết rằng, Quỷ Lệ nhiều năm lại đây thân mình gặp liên tục rơi vào hiểm cảnh, chết đi sống lại, nhưng cũng xảo hợp nhiều kỳ duyên, lúc này hần là người duy nhất thông tu thiên địa đệ nhất kỳ thư, Thiên Thư quyển. Thiên Thư lai lịch thần bí, lưu truyền từ xưa, chứa nhiều diệu pháp thần thông, biến ảo vô song, tinh diệu vô cùng, đạo pháp tu chân của các môn phiệt hưng thịnh nhất trong thiên hạ ngày nay, đa phần đều có quan hệ tới kỳ thư này, Thiên Âm Tự thần thông nguyên lai xuất phát từ Thiên Thư đệ tứ quyển, dị pháp kỳ thuật truyền đời của Ma Giáo lưu truyền cũng vốn nguồn gốc từ Thiên Thư, riêng Quỷ Lệ một thân độc tu bốn quyển, do đó đạo hạnh lúc này của hần không cần nói cũng biết như thế nào rồi.

Tuy Quỷ Lệ lúc này không còn như xưa, nhưng hần đối mặt với Đạo Huyền chân nhân, có thể coi là nhân vật đệ nhất thế gian, vốn có thể giá ngự uy lực vô biên của Thanh Vân Sơn Tru Tiên Kiếm Trận, nhất định tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã đạt

tới Thái Thanh cảnh giới, ngay lúc này, mọi người có thể thấy được uy lực thần thông đích thực của lão.

Mắt thấy khí thể như sấm sét không thể chống đỡ của Phệ Hồn ma bỗng vừa đến trước mặt, hắc khí vốn tản ra lúc nãy đột nhiên phát khởi cuộn cuộn bao trùm toàn thân Đạo Huyền chân nhân, dường như bị một luồng đại lực bức ép, như muốn tản ra, nhưng Đạo Huyền chân nhân sau một thoáng kinh nghi, lập tức khôi phục như thường, ổn định bất động, chỉ thấy hữu thủ đột nhiên từ trong lớp khí đen quanh mình đưa ra, năm ngón tay mảnh khảnh kết thành kiếm quyết trước thân mình, lẳng không hoa lên, chỉ điểm như gió, chưởng chỉ lấp lánh thanh quang, chốc lát đã vẽ ra một hình âm dương thái cực đồ án ngũ phía trước.

Âm dương thái cực đồ vừa thành hình, đã xoay tròn không nghỉ, tức thì không gian xung quanh tiếng gió dồn dập, sắc đen bao trùm, duy chỉ có hình đồ án vẫn đại phát quang minh không hề tiêu thất, chỉ thấy tại giữa không trung nhanh chóng hình thành một xoáy khí.

Phệ Hồn tỏa sáng rực rỡ, nhằm thẳng thái cực đồ bằng tới, hai thế lực xung đột, tưởng có thể thấy được uy lực kinh hoàng, vạn quân không thể đương cự, thế nhưng trong nháy mắt chạm nhau, ngoại trừ một tiếng rít sắc nhọn phá không truyền ra, không có lấy một âm thanh nào cả.

Chỉ thấy thái cực đồ vừa sinh bị Phệ Hồn đẩy lui về sau ba thước, tuy nhiên sau khi tiến lên ba thước, Phệ Hồn dường như đã tận hết công thế, vô lực tiến thêm bước nữa, thanh quang dần dần ảm đạm, không ngờ phút chốc lại xoay theo xoáy khí.

Quỷ Lệ hét dài một tiếng, thân mình vọt lên không trung, tức thì ánh Phệ Hồn lại lóe sáng vọt bay trở lại, Đạo Huyền chân nhân nghiêng mắt nhìn lại, cười lạnh một tiếng, kiếm quyết điểm một phát, Âm dương thái cực đồ tức thì quang hoa đại thịnh, hướng về nhân ảnh trên không trung đánh tới.

Trên không trung âm thanh sắc nhọn phá không vang lên liên tu bất tận, thân ảnh Quỷ Lệ thoát ẩn thoát hiện, nhanh như quỷ mị chớp động, nhưng hỏa nhãn của Đạo Huyền chân nhân như có thần thông, cho dù thuật pháp Quỷ Lệ có quỷ dị thế nào, thái cực đồ vẫn bám riết thân ảnh Quỷ Lệ không tha, càng lúc càng gần.

Cuối cùng thân hình Quỷ Lệ chậm dần lại, thái cực đồ đã truy đến trên đầu, song nhân Đạo Huyền chân nhân hàn quang chớp động, trên không thái cực đồ đột nhiên thanh quang đại xuất, tiếng gió dồn dập, so với lúc nãy còn mạnh hơn bốn lần, nhắm thẳng đầu Quỷ Lệ đánh xuống.

Lục Tuyệt Kỳ toàn thân chấn động, Điền Bất Dịch không biết sao, lại từ từ gật đầu.

Thái cực đồ nhằm thẳng đầu Quỷ Lệ đánh xuống, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt có chút biến đổi, lập tức hét lên một tiếng quái dị, chẳng thềm đoái hoài đến thái cực đồ súc tụ chân pháp trên không, thân mình vọt lên, thái cực đồ một kích đánh vào khoảng không, thân ảnh Quỷ Lệ lúc này đã biến mất, đồng thời thái cực đồ lúc này đã tự do không còn khống chế của ngoại lực, tán thất trong gió.

Nhưng tại thời khắc Đạo Huyền chân nhân bay lên, dưới mặt đất đình viện nghĩa trang, không ngờ lại phát ra một tiếng nổ cực mạnh, trong phương viên hai trượng, chấn động kịch liệt, chỉ một khắc sau, như địa long cuồng nộ xuất thế, tại chỗ phát ra tiếng nổ oanh thiên, một khối đất đá từ dưới đất bay lên, chốc lát đình viện bị phá nát, rồi đổ ập xuống, vô số mảnh gỗ, cùng với khối đất đá hỗn tạp như bị một luồng đại lực vô hình cuộn lại thành một dòng sa thạch to lớn, thanh thế kinh người, nhằm thẳng thân ảnh Đạo Huyền chân nhân trên không ào tới.

Kẻ công người thủ, chốc lát đã đảo ngược hoàn toàn.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân đang ở trên không sắc mặt không chút sợ hãi, Quỷ Lệ dùng thuật pháp quỷ dị tụ thành dòng đất đá khổng lồ đánh tới, hắc khí toàn thân lao đột nhiên chấn động, như có linh tính lập tức cuộn cuộn tập trung phía trước, như bị một bàn tay vô hình kéo dẫn, phía trước đã hình thành một bức tường hắc khí dày hai thước.

Nói thì chậm nhưng diễn ra cực nhanh, dòng đất đá uy lực vô cùng âm âm đánh thẳng vào bức tường hắc khí, một âm thanh như sấm sét vang lên, lấp loáng có thể thấy những tia điện quang xoẹt qua, tiếng nổ long trời lở đất, khí kinh vô hình dồn dập như ba đào từ trung tâm của bức tường hắc khí tỏa ra khắp mọi phía.

Chớp mắt, nghĩa trang bỏ hoang đã bị phá hủy hoàn toàn, mọi vật dường như bị một luồng cự lực đập tan, rồi bị luồng cuồng phong mạnh mẽ thổi bay hết, thậm chí các cây cổ thụ hoang dã, thừa thốt ở vùng phụ cận nằm trong phạm vi của trận đấu pháp kinh tâm động phách, đều bị bật gốc, cành lá gãy sạch, bay xa cả đoạn.

Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ đều không phải người thường, sớm đã ngự khí phi hành, tránh khỏi luồng đất đá khổng lồ ào ạt, nhưng khí kinh trong không trung vẫn mạnh như đao cắt, với đạo hạnh hai người bọn họ không ngờ lại có cảm giác đau đớn, có thể thấy trận giao tranh kịch liệt tới mức nào.

Lúc này trong trận đấu, cuối cùng cũng đã phát sinh biến hóa, bức tường hắc khí dường như suy yếu dần, nhưng có thể thấy ánh điện quang vẫn chớp lóe không dứt, từ từ đè xuống phía dưới, dòng sa thạch khổng lồ uy lực vốn không thể so sánh lại đang bị bức xuống từng phân, từng phân.

Quý Lệ đạo hạnh tinh tiến, nhưng rốt cuộc nhìn lại cũng không bằng Đạo Huyền chân nhân trăm năm tu luyện.

Điền Bất Dịch nhìn vào trận chiến, âm thanh sấm sét vang lên liên miên bất tuyệt, tựa như trong mắt lão phong lôi cũng cuộn cuộn, thoáng một chút do dự, rồi cắn răng, Xích Diễm trong tay hoa quang đại khởi, hét lớn một tiếng, nhân kiếm hợp nhất, hướng vào giữa trận đấu bay tới.

Lục Tuyết Kỳ hơi chút ngạc nhiên, định mở miệng nhưng lại thôi.

Xích Diễm chói sáng hừng hực, Điền Bất Dịch toàn thân bọc trong ánh lửa, phát sáng rực rỡ như phượng hoàng lửa trên trời, chỉ là nhìn hơi béo một tí. Mặc dù đáng vẻ hơi vụng về, nhưng Điền Bất Dịch một thân tu hành vốn cùng bậc, chỉ với thể ngự kiếm này, đã khiến Đạo Huyền chân nhân không dám khinh thị, hét lên một tiếng, thân hình dịch qua một bên, tránh khỏi thế công lợi hại của Điền Bất Dịch.

Bức tường hắc khí bao quanh thân hình Đạo Huyền chân nhân lập tức tiêu tán, trên không trung dòng đất đá khổng lồ khựng lại một chút, thanh âm rầm rĩ vang lên dường như mất hẳn lực lượng chống đỡ, tức thì tan vỡ, ào ào rơi xuống như một trận mưa đất đá từ trên trời, theo đó hiện ra một thân ảnh, sắc mặt ngưng trọng, hơi thở hơi dồn dập nặng nề, đích thị là Quý Lệ.

Trong mắt mọi người mắt đều hiện vẻ kinh hoàng, Đạo Huyền chân nhân quả nhiên đạo pháp thông huyền, Quý Lệ thông hiểu bốn quyển Thiên Thư, nhưng xem ra chỉ mới tu tập một thời gian ngắn, đạo hạnh tuy cao nhưng cũng không thể theo kịp Đạo Huyền chân nhân vốn đã đạt tới Thái Thanh cảnh giới, nhưng so ra cũng không thua sút bao nhiêu, trận chiến kinh tâm này, nếu truyền ra ngoài, chắc chắn thanh danh Quý Lệ sẽ chấn động thiên hạ.

Điền Bất Dịch một kiếm không trúng, hỏa quang Xích Diễm không những không yếu mà còn mạnh thêm, giữa không trung vạch nên một đường cong, như cầu vồng uốn lượn trên trời, lộn vòng trở lại nhắm thẳng Đạo Huyền chân nhân đánh tới.

Đạo Huyền chân nhân thân hình chớp động, tránh sang một bên, đồng thời cười lạnh một tiếng hỏi: "Thế nào, người cũng xuất thủ sao, thử xem còn có nghĩa lý đạo đức gì không?"

Điền Bất Dịch hừ lạnh một tiếng, hoành kiếm dừng lại, đường hoàng nói: "Người công đức vô song, nhưng người cũng lắm to rồi, ta xuất thủ đánh người, chính là phụng mệnh của tổ sư đời trước, hôm nay nếu như người chết trong tay ta, ta chắc chắn cũng sẽ tự vẫn để tạ tội."

Quý Lệ toàn thân chấn động, nhìn hướng về phía Điền Bất Dịch, nhất thời trong lòng có điều khó giải, nhưng chỉ thoáng qua một cái, chưa kịp lý giải gì, đã nghe Điền Bất Dịch hét dài một tiếng, Xích Diễm hỏa quang trùng trùng, rực rỡ như bao trùm thiên địa, thanh thế vô lường, Quý Lệ lông mày nhíu lại, sau một thoáng phân vân, đã phi thân đánh lên.

Hai đại cao thủ tấn công, Đạo Huyền chân nhân cho dù thần thông tu hành công tham tạo hóa, lúc này cũng hiện vẻ kinh nghi, chỉ thấy bàn tay nắm kiếm quyết thoát điểm thoát hoa, đồng thời kéo theo lớp khí đen đậm đặc như mực tràn ngập quý khí, biến ảo vô phương, vừa công vừa thủ, giữa không trung kịch liệt cùng Điền Bất Dịch và Quý Lệ giao tranh, lấy một địch hai nhưng không hề rơi vào thế hạ phong chút nào.

Giữa trận kịch đấu, Điền Bất Dịch bỗng xuống một thế như khai sơn đảo hải, uy thế cực kỳ hùng hậu, mạnh mẽ như Đạo Huyền chân nhân mà cũng tạm thời tránh né, lui về phía sau ba xích, trong lúc sắp tới, Điền Bất Dịch đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay lại Quý Lệ hét to một câu:

"Lão thất, phải cẩn thận, trên người ông ta có Tru Tiên Cổ Kiếm đấy!"

Quý Lệ tức thời trong lòng lạnh ngắt, Tru Tiên Cổ Kiếm uy lực thế nào, hắn đương nhiên vẫn còn khắc cốt ghi tâm, nhưng chỉ trong giây lát, ba chữ "Tru Tiên Cổ Kiếm" lại như kích thích, bùng phát cuộn cuộn đốt cháy tâm can hắn, máu nóng toàn thân bốc lên.

Mười năm trước đây, trên đỉnh Thanh Vân Sơn, một thân ảnh mảnh mai lục sắc buồn thảm rơi xuống!

Tức thì hai mắt Quý Lệ đột nhiên đỏ ngầu, hét to một tiếng, vọt thẳng lên trên, chiêu thế thuật pháp đột biến như thể liều mạng, Điền Bất Dịch há miệng kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra, thở dài một tiếng, nhanh chóng vọt lên trên.

Quý Lệ đột nhiên như liều mạng, Đạo Huyền chân nhân nhất thời không hiểu ra chuyện gì, chỉ giây lát kinh ngạc đã bị hai người đánh cho tay hoảng chân loạn, nhưng đạo hạnh của lão đích thực đã tới mức siêu phàm nhập thánh, đối mặt với thế công liều mạng của Quý Lệ, phía trên kiếm thế cực kỳ lăng lệ của Điền Bất Dịch đánh xuống, Đạo Huyền chân nhân vẫn ngoan cường chống trả từng chiêu từng thế, mặc dù nhất thời vẫn chưa chiếm được thượng phong, nhưng có thể thấy rõ, lão đã bắt đầu có chút giảm sút.

Điền Bất Dịch càng đánh càng kinh ngạc, lão vẫn luôn luôn minh bạch vị chưởng môn sư huynh này đích thực là kỳ tài xuất chúng, lão từ mười năm trước, nhiều lần mạo hiểm ngăn cản Đạo Huyền chân nhân, phần nhiều là vì theo như di ngôn truyền đời của

tổ sư đời trước, sau khi Tru Tiên Cổ Kiếm nhập ma thì người nắm giữ nó công lực sẽ đại thoái, cũng vì vậy, Điền Bất Dịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần cùng chết.

Nhưng lúc này, sau khi đấu pháp liên tục rơi vào thế hạ phong, thần thông tu hành của Đạo Huyền chân nhân đã khiến Điền Bất Dịch không chỉ bội phục, thậm chí lão còn nghi ngờ, không biết người này có đích thực là chưởng môn sư huynh hay không, chẳng lẽ đạo hạnh của ông ta cao đến mức ngay cả Tru Tiên Cổ Kiếm cũng không thể ảnh hưởng đến ư?

Trận đấu càng lúc càng kịch liệt, Quỷ Lệ xuất thủ càng lúc càng dữ dội, nhưng Đạo Huyền chân nhân vẫn phòng thủ vững chắc, hơn nữa đánh càng lâu càng dễ lộ sơ hở, Đạo Huyền chân nhân thừa cơ phản kích, toàn những chiêu ngoan độc, nếu không có Điền Bất Dịch kịp thời cứu trợ, Quỷ Lệ đã trọng thương từ lâu rồi.

Mắt thấy cục diện nguy hiểm lần nữa xuất hiện, Điền Bất Dịch chợt cảm thấy bất an hét to một tiếng, một thân ảnh bạch sắc nhẹ nhàng bay lên, không nhuốm một chút tục khí trần thế, lam quang sáng rực, Thiên Gia hạ trên nền trời, thụy khí bốc lên ngàn ngút.

Lục Tuyết Kỳ cuối cùng cũng đã tham gia vào trận chiến.

Tam đại cao thủ hợp lực, cục diện lập tức biến đổi, Đạo Huyền chân nhân dù thần thông quảng đại cũng không thể một mình đối chọi, dần dần áp lực như núi, từ bốn phương tám hướng liên miên bất tuyệt ập đến, đối thủ ba người, không ai không là cao thủ đạo pháp tinh thâm, lại thêm pháp bảo thập phần lợi hại, nhưng lúc này Đạo Huyền chân nhân vẫn tay không đối địch, chỉ bằng một thân đạo pháp chống lại ba người cũng đủ thấy tu hành của lão đã đến mức kinh thế hãi tục rồi.

Chỉ là trong lòng ba người, không hẹn cùng thoáng qua một tia nghi hoặc: trong lúc nguy cấp này Tru Tiên Cổ Kiếm không biết lại ở đâu, không thấy Đạo Huyền chân nhân rút ra?

Lúc này, ba người bọn họ đã dần dần áp đảo Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền chân nhân cật lực chống đỡ, rốt cuộc cũng đã rơi vào tính thế hiểm nghèo, mắt ông ta lóe lên một tia lạnh lẽo, nhìn lướt qua ba người.

Ba người Quỷ Lệ bị ông ta nhìn một cái, tâm thần nhất thời chấn động, chưa kịp có phản ứng gì, đột nhiên lực đạo trong tay Đạo Huyền chân nhân tuôn ra ào ạt như sóng dữ, ba người cả kinh lập tức gia tăng chân lực để ngăn chặn, nhưng Đạo Huyền chân nhân đã nhanh chóng chớp thời cơ ngay tức khắc, trên mặt thoáng hiện sắc đen, tả thủ nâng lên, hữu thủ đưa thẳng phía trước ngực, bàn tay như đao, miệng nhanh

chóng niệm chú văn quỹ dị, một lát sau, năm đầu ngón tay đen lại, thoáng chốc, ba người đã tản ra.

Bầu trời đen sẫm, không gian thê lương lạnh lẽo!

Như có một âm thanh nào đó từ chốn u minh kêu gào, thê lương thảm đạm, vọt lên, âm khí trùng trùng, phong vân cuộn cuộn.

Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ thấy Đạo Huyền chân nhân thi triển pháp thuật quỹ dị lợi hại, không do dự, cùng xông lên tấn công, chỉ thấy bọn họ thân hình chớp động, chợt nghe một âm thanh cực kỳ quái dị, bọn họ đột nhiên phân khai.

Chạy, tiếng động như lở đất, nhưng thanh âm kia vẫn truyền tới bọn họ.

Cảm giác lạnh run lướt qua trong lòng hai người như điện.

Thân hình hai người dừng lại, rồi từ từ chuyển thân.

Phía sau bọn họ, một thân ảnh béo lùn sớm đã dừng lại.

Điền Bất Dịch sắc mặt đã trở lại thần tình trước kia, chỉ là nhìn lúc này, càng hiện rõ vẻ cứng cỏi, lão vẫn lẳng không đứng yên, Xích Diễm quang hoa rực rỡ, nhưng thân hình lão vẫn bất động.

Một âm thanh cực kỳ quái dị vang lên, nghe như tê tâm liệt phế, từ thân hình Điền Bất Dịch phát ra.

- o O o -